

La sfârșitul lui decembrie trecut a avut loc la sediul Fundației Literar-Istorice „Stoika” din bulevardul Libertății, nr. 22 un eveniment literar deosebit. În condițiile pandemiei, când socializarea ne este amputată, iar viața spirituală capătă caracter individual, o întâlnire de breaslă devine un moment binecuvântat. Cu atât mai mult, atunci când este vorba de sărbătorirea unor confrăți, fermenți ai vieții literare bucureștene, care se bucură de apreciere unanimă, respectiv scriitorul Geo Călugăru, conducătorul Cenaclului „Octavian Goga” și profesorul universitar Ștefan Păun, unul din fondatorii Universității HYPERION.

Atmosfera înălțătoare din acest sanctuar de istorie este creată de portretele de pe pereți ale unor înaintași, a căror ascendență se pierde în negura timpului, de tablourile cu scene istorice, de arborele genealogic, ca și de blazonul ilustrei familii Stoika, al cărei distins și demn urmaș, Florian Laurențiu Stoica, a patronat evenimentul. Pentru a se respecta normele sanitare impuse de situația actuală, participarea a fost limitată. În sală se aflau membri ai Cenaclului, seniori editori ai revistei „Independența Română” editată de Fundație - Corneliu Zeana, Cleopatra Luca, Gheorghe Țiclete, Eugenia Duță - dar și câțiva invitați, dintre care se detașau renumitul eminescolog Nicolae Georgescu, scriitoarea și traducătoarea literară Paula Romanescu, venerabilul Gheorghe Stănescu, decanul de vârstă al participanților.

După cuvântul de salut rostit de Președintele Fundației, scriitorul Florian Laurențiu Stoica, poeta și

publicista Doina Bârcă, organizator și moderator al acțiunii, a făcut prezentarea aniversațiilor. De fapt toți cei din sală îi cunoșteau foarte bine. În timp ce vorbitorii făceau aprecieri cu referiri la activitatea sărbătorilor, gândurile îmi alergau învolburate într-un trecut îndepărtat. Priveam fotografiile a ce urma să-i ofer prietenului Geo Călugăru. Din imaginea fi xată pe hârtia fotografiilor că acum cincizeci și șase de ani, mai precis pe 30 decembrie 1965, ne priveau chipurile solemne ale invitaților la căsătoria mea civilă cu Puica Cristea, studentă în ultimul an la Facultatea de Filologie a Universității din București.

În primul rând, lângă Angela, nașa noastră care mă ținea strâns de braț - oricum spusese Da și nu mai avea sens să fug! - se află Geo Călugăru, colegul de grupă al proaspetei mele soții. De fapt apropierea mea de Geo a pornit de la această fotografie. Și de la ADN-ul nostru moldovenesc. La întâlnirea de cinci ani a seriei de absolvenți am aflat că, după ce făcuse apostolatul la școli din județul Călărași, Geo devenise director - adjunct al Bibliotecii „Nicolae Labiș” de la Casa de Cultură a Ministerului de Interne. Eu absolvisem între timp și Facultatea de Limbi române din București și îmi pregăteam lucrarea de licență. Fiind vorba de o temă de literatură comparată, trebuia să consult opere ale unor scriitori români, așa că am apelat la ajutorul lui pentru a-mi împrumuta mai multe cărți acasă.

Iar mai târziu, în timpul doctoranturii, el îmi va procura unele materiale în cadrul schimbului inter-bibliotecii. Îmi oferea invitații la activități interesante la Casa de Cultură - concerte ale renumitei formații artistice „Ciocârlia”, spectacole, conferințe, întâlniri cu oameni de cultură, multe organizate chiar de el. Din 1990 Geo Călugăru a fost timp de zece ani redactor - șeful Secției culturale - la publicațiile „Poliția Română” și „Pentru Patrie” ale Ministerului de Interne, unde l-a avut o vreme redactor-șef pe talentatul și prolificul scriitor Nicolae Rotaru. Prietenia care s-a legat atunci între ei continuă și acum, amândoi fiind colegi de fiială la Uniunea Scriitorilor din România.

Se întoarce apoi în Imperiul cărților, de astă dată ca director al aceleiași biblioteci, de unde va pleca doar pentru a se pensiona. Dar cum din cultură nu se iese niciodată la pensie, și-a pus experiența de o viață de muncă la dispoziția Centrului Cultural „Mihai Eminescu” al Sectorului 2 din strada Jean - Louis Calderon, unde conduce Cenaclul „Octavian Goga”. La acest cenaclu am avut onoarea să citec din creațiile mele literare și să-mi lansez romanele „Fereastră spre altădată” și „Egoismul unui vis”. Mulți din cei prezenți la aniversarea octogenarului sunt membri ai Cenaclului și, fapte demne de remarcat, scriitoarea Cleopatra Luca i-a fost colegă de gimnaziu la școala din comuna Butoiești, județul Mehedinți, iar pe actrița Doina Ghițescu o cunoaște de când aceasta făcea parte din Ansamblul „Ciocârlia”.

Geo este omul prin mâinile căruia au trecut de-a lungul timpului mii de cărți, la care se adaugă și cărțile sale de autor. Bogata activitate scriitoricească s-a concretizat în cele douăzeci și cinci de volume, în lucrările adunate abordând specii literare diferite - reportaje, interviuri realizate cu personalități, printre care amintim geniile teatrului românesc - Radu Beligan, Amza Pellea, Dorel Vișan; cronică și eseu literar, proză scurtă, poezie și, mai ales, literatură pentru copii. Sensibilitatea lui nativă l-a determinat să abordeze cu precădere acest gen literar. Calitatea scrierilor i-a fost confirmată de Premiul OMNIA al Filialei de literatură pentru copii și tineret București a „Uniunii Scriitorilor din România”, primit în 2018. Geo Călugăru își devoalează crezul poetic în prefața „Cărții vieții mele” (Paul Editions, 2019):

”Nici într-un alt spațiu al cuvântului nu m-am simțit mai în largul meu decât în acel al poeziei, regina neîncoronată a literaturii. Acest fapt m-a făcut să înțeleg ce este geniul etern al poeziei și de ce este poezia spațiul de creație în care mă simt cu adevărat eu însumi. Poezia este prin excelență o expresie a stărilor sufl etești netrucate și, cu atât mai mult, este nevoie de ea acum, când asistăm, din păcate, la o pervertire a sufl etului. Frumusețea fi zică e trecătoare, cea spirituală ne eternizează”. O caracterizare pertinentă care îl onorează pe Geo este cea făcută de regretatul

profesor universitar Ion Dodu Bălan la aniversarea vârstei de 75 de ani: „Printre atâtea ifose de genii, de veleitari mercenari, slujitori ai unor partide, globaliști disprețuitori de românism, Geo e un scriitor normal, fără fumuri la cap, un scriitor care nu se dezice de el și nu se rușinează că-i român. E ceea ce românii numesc un om de omenie, un generos coleg, un animator cultural în sensul dat de Gherea. E un scriitor pentru copiii de la 7 la 100 de ani care scrie despre ei fără să se copilărească, are răspundere pentru hrana spirituală dată copilului”.

Abordarea epigramei, specie literară rezervată minților ascuțite, confirmă talentul literar înăscut al aniversatului. La întâlnirile noastre Geo compunea spontan una-două epigrame pe care le citea și întruneau aprecierea publicului. În mai 2016, când Filiala București - Traduceri Literare București a „Uniunii Scriitorilor din România” a inaugurat Ciclul de prezentări „Traducător literari - scriitori” cu romanul meu autobiografic „Scutul de speranță” în prezența traducătoarei și scriitoarei Ileana Vulpescu, Marea Doamnă a Romanului Românesc, Geo mi-a dedicat epigrama:

Știu un scut de neînvinc, În mii primejdii te-a convins. Neabătută-i e constanța Și fără moarte ca...Speranța. Activitatea de animator al vieții literare, publicistica, proza, poezia și epigramele compun/ delimitează personalitatea unui confrate bonom, micalit și sfătos, pe care noi îl percepem ca pe un Creangă modern. Precum în vremurile de odinioară, intervențiile pe teme literare au fost alternate cu momente muzicale susținute de profesorul universitar emerit Nicolae Maxim și de profesorul Gabriel Gorjanu, iar neobosita actriță Doina Ghițescu ne-a regalat cu șarjele amicale la adresa unor vorbitori.

Cocteilul amical oferit de gazde a mai dezlegat limbile. Pentru trei ore uitaserăm de pandemie. Nota Bene: O mare absență - Nicolae Rotaru, a cărui prezență ar fi adus un plus de farmec întâlnirii. Răsfoind câteva dosare ale poetului Geo Călugăru, conținând reflecții ale domniei sale despre arta cuvântului am descoperit un pasaj care mi-a atras atenția și pe care îmi îngădui să-l reproduc: “Există în noi, undeva în adâncul nostru, ceva mai mult decât noi înșine. Este un dincolo și un după, care ne purifică și ne eliberează. Este, ca să fiu mai explicit, amara-dulce răstignire pe crucea verbului <<a fi >>, întru descoperirea adevărului despre noi înșine și despre ceilalți, care, dacă este vocație, n-o putem împiedica să se și să ne exprime”.

Prof. Dr. Mihai Maxim, membru U.S.R.